

ON LUBADUSTE AEG

On tavaline lubaduste aeg. Samuti vältimatu refleksioonide, rahu, vaikuse, ülevaatamise, hinnangu andmise aeg...

Üks rütm lõpeb ning see loob teise, järgmise manifestatsiooni.

Ja Palve Täendus kutsub meid neist igäühe avastamise poole; need lubadused, mis olendi siiruses, on igäühele vajalikud ning samaaegselt, väga vajalikud ümbritsevale, mida vahel on võimalik määratleda, kuid teistel kordadel mitte.

Iga üks on anonüümne protagonist paljudes anonüümsetes vastustes, mis meie muutujaid, meie hoiakuid, positsioone, sõnu, öeldut haaravad, hõlmavad...

Ja see anonüümne kuulamine, mis samaaegselt emiteerib oma lubadusi, on sarnane igas ühes meis.

Terve mullikeste kihisev maailm. Ühed, mõned ühinevad teistega ja moodustavad suuri mulle. Teised... manifesteeruvad vaevu ja hajuvad; ei edene.

Samuti on tõsi, et tavapärane on palju lubadusi ... -mis, lõppkokkuvõttes, on vanad või täitmata ülesanded või tähelepanuta jäänud kohustused-, mis tormakalt otsivad hädaabi uues rütmis. Aga, ettevaatust!, uus rütm toob kaasa oma uusi nõudmisi.

Ja mida teha? Kas on võimalik hakkama saada kõigiga? Uute innovatsioonidega ja lootustega, ootustega, unelmatega, fantaasiatega..., mis ei ole täitunud?

Tihti juhtub nii, et seguneb see, mis veel lahtine, iga päeva, uue päikesetõusu hädavajalikkuga ning olend vaarub hetketi, sest... vahel tunneb ta tõkestust ja teisel korral entusiasmi uue tegemist vajava suhtes.

Palvuslik soovitus on, et liiguksime võimalikult kergelt: ilma mineviku tõketeta; ilma kehtivuse kaotanute koormata.

Loomulikult! Kindel on, et ka nendel päevadel, inimene kiirustab tormakalt ja tahab lahendada seda, mida igapäevaselt ei tehtud.

Ei! Ei ole parimaks teguviisi vormiks tormakus... Ja on võimalik end koguda juhtunus, toimunus, milles elav mälestus püsib ja sellest kõigest taastada "kohane, nõutav" positsioon: "see, milleks ollakse kohustatud"... ja "mis on elu"; ning mis kindlapeale saab olema... -kui see muudetakse palavaks sooviks-, siis saab see olema hoiak, sõna, harjumuse muutus, kindluse võimalus, mis hakkab realiseeruma, mida hakatakse ellu viima. Ja mingi... -Palve Tähendusest lähtudes- tühne rahu ja kirglik püüe!..., et selle, teise või kolmandaga ei arvestata, kui oleme kõik kokku korjanud ühte väikesesse, tagasihoidlikku... -kõik on väike-, ühte väikesesse, tagasihoidlikku vastusesse.

Usaldus Looja vastu muudab meid soosivaiks, paneb meid uskuma seda Müsteeriumi. Ja koos selle väikese-suure-resolutsiooniga kõigest, mis lahtine, mingil positsioonil, võime juba sõendada soovitada ettepanekuid, lubadusi... - antud juhul- hädaabi, abi, Loova hoole, innoveerimise ja nende innovatsioonide käivitamise suhtes.

Kuid kui me liigume täidetuna veel otsustamata, lahtisest ja meil ei ole piisavalt kergust, siis saavad need olema asjatud lubadused, mis ei... anna vastust, mida meilt palutakse.

Paikneme tundmatus Universumis. Vaevalt puterdame midagi nähtavast, vähesest valgusest...Univerumi referentsita kohas; mis avardub..., mis näib kaugenevat ja samaaegselt näib lähenevat Lõpmatusele, juhul kui Lõpmatusele üldse läheneda saab.

Ja selles kohalolus ei ole me kunagi samas kohas. Ja, lisaks, alati innoveeritakse, uuendatakse, sest alati, kui Universum avardub, luuakse uusi ruume ja see on permanentne. Ning seal me oleme. Peame püüdlema selle tunde poole, et me oleme seal!... ja otsima liikumisvahendeid siit..., mis võimaldavad meil tunda end "Universumina".

Kui hoiame seda püüdlust lähedal, kui toitelahust, viljakat pinda, siis innovatsioon saab sagedaseks. Jah, sest meid liigutatakse vältimatult, paigutatakse ümber, meid asetatakse teise kohta, "teele". Kui oleme sellest teadlikud, teadvustame, siis ilmselgelt... ei jää meil midagi muud üle, kui innoveerida, uuendada. Isegi mitte vabatahtlikult!, kui ollakse sellel Universumi sagedusel. Hiljem lisame sellele tahte ja vahendid, et seda käivitada. Loomulikult!

Niiviisi on võimalik mõista, et Looming on kohal teatud ettepanekute kavandiga, et neid uuendusi..., neid improvisatsioone..., neid "hullumeelseid, meeletuid" tervedamisi... promoteerida...

See innoveerimine, mis ei põlga läbielatud kogemuse, tunnetatu, avastatu tekstuuri, vaid korjab kõik kokku ja esitleb seda... uuesti! Ei korda seda tsüklit; ei. Regeneerib, teeb ümber, taastab!...

Igal olendil on äratundmise tunnetus, oma intiimses sügavuses või oma kogukonnas, oma kooselus, oma teistega jagamises...võib iga olend austusega ja ausalt teada ja ta teab, mida vajab, mida peab tegema, mida nõuab tema pühendumus, mida tunneb, et peab... edendama, kuidas tegutsema, kuidas olema.

Samuti... -samuti, kuna elu on sotsiaalne- teab ta samuti teiste vajadusi.

Ja samuti teab, tunneb ta -kolmandal kohal- strateegiad või osavõtu mooduseid nendes teiste vajaduste rahuldamises.

Nii et siis igas lubaduses on nagu kolm külge: lubadus endale, lubadus avastada, mida teised vajavad ja vajadus osa võtta sellest hädavajalikust omavahelisest jagamisest, mida inimkond vajab.

Ei ole elu funktsiooniks öelda "It is not my problem", see ei ole minu probleem.

On. On küll. Ja sedamööda, kuidas see on nii, tunnetan ma elu, tunnetan ma maailma, tunnetan ma planeeti, tunnetan ma galaktikat, tunnetan ma universumit. Vastupidiselt, sedamööda, kuidas see ei ole minu probleem, tunnen ma end üksikuna, tunnen end peidusolevana, tunnen end süüdi, tunnen end kummalisena. Mõistan kohut ja mõistan kohut ja mõistan kohut!...

selle üle, mis mind ümbritseb; sest see ei ole minu probleem. Või ignoreerin seda või ignoreerin seda või ignoreerin seda; sest see ei ole minu probleem. Kuid niiviisi, "kuna ei ole minu probleem", aitan kaasa probleemi süvenemisele.

Vastupidiselt, kui sa oma osavõtu omaks võtad -sõltumata kas teised seda teevad või ei!, nõudmata, et nad seda teeksid või ei!-, oled, eluna, Universumis osalev osake.

"Oled, eluna, Universumis osalev osake". Osaled tema teel! See äratav ja hoiab alal sinu Loomingu teadvust. See muudab sind andunuks, pühendunuks ühes Igavikulises Armastuse aktis!... ja mitte "seltsimatuks", kes väldib ükskõik missugust kohustust või ükskõik missugust osavõttu, "egas ometigi...", "garanteerides, et...".

Elu on kutse rahulolu pakkuvale pidusöömingule, mis kannab meid lõpututesse Igavikkudesse.

Ja need võivad tunduda lihtsate sõnadena!, kuid sõnad on Loomingute produktid. Mitte ükski sõna!, mitte ükski heli!... ei ole ilmunud mõistuse spekulatsiooni tõttu; tänu inim mõistusele. Need on võrsunud Loovast inspiratsioonist.

Ja mõistus, oma üleolekus, võib meile öelda: "Ah! Milline petukaup! Milline pead-segi-ajav ettepanek jalutada lõpmatuse poole! Isegi kui... see oleks tõsi, näib see kaugel ja kättesaamatu olevat".

Aga kohalejõudmine ei olegi taotluseks -sest igavikku ei jõuta kohale-. See on minemine. See on olla minemas, liikumises!..., rahuolus tunda end "universumina", ühe eriskummalise vormina, mille nimeks "elu". Mis meile antakse.

Ja talendi, andena, mis ta on, peame me seda hoidma; peame asetama selle õigesse dimensiooni. Me ei saa seda tänavanurka, elamusse, töökohta suruda! Ei!

Nähtamatu meie teadvusest, meie kognitiivsest võimest -nähtamatu, sest see on nähtamatu-, on olendi tegelik olemus. Ja selle tõttu on see lend, on öhk, on... mitte miski!

Tõsi on, et luud, fastsiad, aponeuroos, organid, küüned ja hambad on olemas ja omandavad teatud erilise konstitutsiooni, mille nimeks on "materie", kuid mis on selle teadvuse konkretisatsioon.

Tegelikult eksisteerib ainult teadvus -olgugi et me ei tea, mis see eksistents on-.

Ja ühel kindlal igaviku kulgemise rütmi hetkel, lõpmatuses, omandab too mingi konfiguratsiooni, kas pole?: lapse, koera, kassi oma... Kuid on nähtamatu see, mis lendab, mis seda kannab, mis liigub, mis viib!: meie olendi teadvus, meie armastuse tähendus, tunne, meie vältimatu atraktsioon, külgetõmme tänu elu elamisele!

Ai! Selle sees on vaja olla. See on meie olemine! Ja niiviisi võime märgata, kuidas meid kantakse ja millise peadpööritava kiirusega, vertiigot tundmata; pigem tundes rahulolu, pigem tundes väarikust.

Jah! Kui kuulsime seda Kristliku Hinguse fraasi: "Issand, mina ei ole väarikas, et siseneksite minu majja -kui struktuur, kui materiaalsus-, kuid üksainuke sõna -üksainuke, nagu lubadus-; üksainuke – üksainuke sinu sõna on piisav, et mind terveks teha".

Ja mida tähendas see tervendamine?

Omandada, jõuda teadvuseni. Teha nii, et teadvus taastuks. Teha nii, et vitaalsus kasvaks.

See ei ole käega katsutav. See on lendlev, volatiilne.

Üksainus sõna. Üks lubadus...

Kuid langemata materiaalsuse kiusatusse -mis näib olevat midagi erinevat ja on seesama asi, kuid konfigureerunud teisel moel-.

Ja, niiviisi, iga lubadus (hisp keeles "pro-mesa"; mesa-laud)... on nagu midagi, mida pannakse laua peale, kuid seda ei ole näha; näib, nagu seda ei oleks. Kuid, kui me läheneme lauale ja toetume sellele, tunnetame, et see on seal.

Ja see annab meile rahu, puhkust, see toidab meid, see annab meile hingamist, see annab meile õpetust, see annab meile... seda, mida üks laud on valmis meile andma.

Jah! Jah, jah. Et lõputu Loomingu Halastus meid üle ujutaks. Sest ta on kohal. On kohal, kuid me peame tema poole pöörduma..., et teda tunda! Ja koos sellega, anname hingust, et vabaneda süütunnetest... ja tunda end puhastena; maagiliselt adapteeruvatena, nagu sulg linnu tiival. Nagu üks sulg, mis teab, näib teadvat -või õpetab teda tuul?-..., näib teadvat kuidas lahknedä oma sulestikus ühte rivvi, selleks et õhk, tuul läbi tungiks ja moodustaks pöörise ja... ja paari tiivalöögiga algab lend.

Ai!...
